

Petra Maruškaníčová, 15 rokov, Trnkov

Operácia: Znamky

Bolo teplé júnové ráno a do školy na Veveričej ulici (volá sa tak, pretože je okolo nej veľa veveričiek) sa schádzali žiaci. Začínal deň pred klasifikačnou poradou a uzatváraním známok.

Školu nemám rád kvôli našej učiteľke slovenčiny, ktorá je zároveň naša triedna, ale s mojou triedou (6.D) je celkom zábava. Najlepšie je, že nie sme ako iné triedy, v ktorých prebieha nekonečná vojna medzi chlapcami a dievčatami. My držíme spolu za každých okolností a máme sa všetci radi - aj keď sú baby niekedy trochu protivné, ale pst, nehovorte im to.

Prišiel som do školy a hneď ma privítal ranný krik upratovačky. Kričala na nejaké dievča, ktoré sa neprezulo. Poučil som sa na jej chybách, prezul sa a šiel do triedy. Naša škola je veľmi stará, má šesťdesiat rokov. Niekedy mám pocit, že sa to miesto ešte stále prebúda zo socializmu.

„Čus, ľudia," povedal som.

„Čau Tomáš," odpovedali niektorí. Sadol som si vedľa svojho kamaráta Tibora.

„Požičiaš mi prosím papier? Zabudol som si zošiť," poprosil Tibor. Vytrhol som mu jednu stránku zo zošita.

Zrazu zazvonilo a všetci si sadli na svoje miesta. Do triedy vstúpila vychudnutá žena, kráľovná učenia - mučenia, bosorka, najväčší nepriateľ, naša slovenčinárka Straková, ktorej všetci hovoríme Straka. Celá škola sa jej bojí. Lenže teraz hrôzostrašne nevyzerala. Čierne vlasy mala úplne strapaté, svetlá pokožka vytvárala kontrast s jej ružovým rolákom a mala oči červené ako keby plakala.

„Čo sa stalo učke?" šepotom som sa spýtal Tibora.

Zrazu sa k nám spredu naklonila Soňa: „Dnes ráno som počula ako sa z jej kabinetu ozýva plač. Hovorila pani učiteľke Krivej, že jej zomrela akváriová rybička."

„To plače len preto?" nechápal som.

„Vieš aké je to hrozné. Keď mi umrel škrečok, tiež som bol z toho smutný," Tibor sa zatváril smutne.

Nechápavo som sa naňho pozrel, „Ty si mal škrečka?"

Našu veľmi zaujímavú konverzáciu prerušilo plesknutie o stôl papiermi.

„Takže dnes si napíšeme koncoročný test," učiteľkin hlas znel chrapľavo. Bolo jasné, že pred hodinou plakala.

„Nieee!" ozvalo sa otrávene celou triedou.

„Pani učiteľka, ale my sme už písali koncoročný test," povedal lajdák Majo, ktorý sa neučí. Bolo hneď jasné, že on bude protestovať ako prvý.

„To je jedno, nemusí to byť koncoročný test. Ja mám *právo* si vaše vedomosti preveriť hocikedy," učiteľka začala rozdávať testy.

Pozreli sme sa navzájom s Tiborom na seba a vedeli sme, že je zle. Toto bola pod pásovka najväčšieho stupňa. Zomrela jej ryba a chce si to vybiť na nás!

„Môžete písať, máte na to pätnásť minút. Nie je to nič ťažké," zahlásila učiteľka.

Tak sme teda začali písať, lenže sme boli úplne vymletí. Smutné bolo, že jediná vec, na ktorú

som vedel odpovedať, bola kolónka s názvom: *Tu napíš svoje meno*.

Po ani nie pätnástich minútach učka zdvihla ruku a povedala: „Koniec, odovzdajte mi testy!”

Všetci ich išli odovzdať. Podľa výrazu spolužiakov som zistil, že ani oni nič nevedeli. Zvyšok hodiny učka obetovala opravovaniu písomiek. Mala zvrátenú tvár, na ktorej sa sem tam mihol úškrn. To neveštilo nič dobré.

„Podľa mňa mala byť odpoveď: príslovy,” povedal Tibor dvom spolužiakom za nami.

„Nie, odpoveď bola predložka,” povedal spolužiak Juraj.

„Nie, to boli častice,” pridala sa Ján. O pár sekúnd sa rozpútala hádka.

„Budte ticho, aspoň vaša odpoveď nebola Saudská Arábia!” skričal som na chlapcov.

Všetci na mňa pozerali ako na blázna. „Čo? Tipoval som.”

„Ticho!” učiteľkin hnusný piskľavý hlas prebodol celú triedu, „mám opravené vaše písomky. Všeci máte päťky.”

Rozdala písomky a sadla si za stôl. Vyzerala, že je so sebou spokojná.

„Ach, to nie je dobré,” Tibor pokrútil hlavou.

Dostal päťku, ja tiež. CELÁ TRIEDA DOSTALA GULU! No tak toto sme celkom pokašľali, ale to nevadí. Jedna päťka mi neublíži. Mal som celkom dobrý priemer.

„Dúfam, že sa po tomto začnete učiť,” učka sa škodoradostne usmiala.

„To nie je fér, pani učiteľka,” Soňa sa postavila a pleskla papierom o stôl, „neboli sme pripravení.”

„Vy máte byť pripravení vždy,” učka sa na Soňu ani nepozrela, spokojne zapisovala známky do triednej knihy.

Veselo sa uškŕňala. Soňa mala pravdu. Neboli sme pripravení na test, ale ani na to, čo prišlo potom.

„Ste hrozná! Nemôžete nám dať len tak písomku, pretože vám zomrela nejaká hlúpa ryba!”

Hneď ako to Soňa povedala, uvedomila si, že rozpútala tornádo. Soňa si založila ruky a bolo na nej vidno, že je pripravená vzdorovať. Učiteľka zdvihla zrak. Na jej tvári bolo vidieť znepokojenie a hnev.

„Ale... ako.. čo si to povedala?” učiteľka rozhorčene sledovala Soňu. Soni pravdepodobne došlo, že nebol dobrý nápad konfrontovať Straku.

„Zajtra na klasifikačnej porade zariadim, aby celá trieda prepadla. Môžete sa poďakovať Soni, ” učiteľka sa pomstychtivo usmiala.

„Sakra,” povedal som si po tichu, „A to môže?”

Myšlienka, že prepadnem sa mi nepáčila. Čo mi na to povedia rodičia?

Odrazu zazvonilo, učiteľka vzala triednu knihu a milo sa usmiala. Vypochovala z triedy. Asi päť sekúnd potom ako dozvonilo, sa rozpútal chaos.

„Čo si to urobila?! ” spolužiačka Magdaléna začala kričať na Soňu, „kvôli tebe teraz všetci prepadneme.”

„Ja som bola iba úprimná,” bránila sa Soňa. Strhla sa hádka, kedy všetci obviňovali Soňu a hysteričili. Už som to nemohol vydržať.

Postavil som na lavicu a zakričal som: „Tichooooo!” Všeci stíchli a pozerali sa na mňa.

„Nemôžeme sa hádať, presne to učka chce. Musíme držať spolu a vymyslieť ako známky opraviť. Zvolávam triednu radu!"

Hneď ako som vyslovil *triednu radu*, všetci si s nevôľou sadli na svoje miesta.

Triedna rada je naše sväté a neporušiteľné pravidlo. Keď ju niekto zvolá, všetci musia prerušiť svoje činnosti a angažovať sa v riešení triednych problémov. Dúfam, že som to nevysvetlil veľmi zložito a vy ste to pochopili.

Prešiel som za učiteľský stôl a trikrát po ňom poklepal papučou, len tak pre efekt.

„Okey, ľudia, musíme vymyslieť, čo urobíme a nemáme čas strácať čas. Kto má nápad?" oficiálne sa začala triedna rada.

„Čo keby sme učiteľke dali peniaze za to, že nám vymaže známky," navrhol Jakub.

„Nenechá sa podplatiť," povedal Tibor.

„Môžeme učku zamknúť v jej dome a držať ju tam dovtedy, pokiaľ by nám tie známky nevygumovala," navrhla Magdaléna.

„To by nevyšlo, potom by to povedala riaditeľovi," zadržala Laura.

„A čo keby sme ju vyhodili z okna?" usmiala sa Vanesa.

„Nie!" zadržala celá trieda.

„Čo teraz?"

„Presne, čo budeme robiť Tomáš?"

Triedu zachvátil hluk. Znova. Všetci očakávali, že niečo navrhnem, ale bol som v koncoch. Nikto to nevedel až na...

„Zatiaľ čo ste sa tu všetci dohadovali, vymyslel som neprekonateľný plán," dopredu predstúpil Jožo- náš triedny šprt. Je trošku namyslený.

„Aký plán?" zaujímalo ma.

Jožo si vzal do ruky kriedu a nakreslil na tabuľu svoj „neprekonateľný" plán.

„Takže, klasifikačná porada je zajtra, ak sa nemýlim. Vlastne, prosím, ja sa nikdy nemýlim." Ignoroval som jeho samolúbi tón a počúval.

„Dnes po škole sa vkradneme do kabinetu pani učiteľky," potmehúdsky sa usmial.

„Ako to chceš urobiť?" spýtala sa Magdaléna a prekrútila očami nad jeho plánom ako z akčného filmu. Mne to už teraz pripadalo neuskutočniteľne.

„Musíme nenápadne vziať upratovačke kľúče." Na tabuľu nakreslil primitívnu kresbu upratovačky, kľúča a dverí, ktoré predstavovali kabinet.

„Jeden vezme upratovačke kľúče a predá ich tomu, kto sa vláme do kabinetu. Ten vezme bieliznu a vymaže päťky. Jedna skupinka bude zabávať upratovačku a tá druhá bude nenápadne strážiť učiteľkin dom. Len pre istotu."

„Mne sa to nepáči," povedal som úprimne a buchol papučou po stole.

„Prečo?" nechápal Jožo.

„Lebo je to... ja neviem... KOMPLIKOVANÉ a nebezpečné. Keď nás chytia, letíme zo školy," poobzeral som sa po triede. Nikto môj argument nepodporil, takže im to pravdepodobne prišlo ako dobrý nápad. Vzal som špongiu a zmazal som kresby.

„Nie je to komplikované," Jožo obraňoval svoj nápad, „čo keby sme hlasovali?"

„Ech... dobre... Kto je za to, aby sme sa vlámali do kabinetu a vymazali známky?" nútené som sa spýtal triedy. Navzájom sa na seba pozerali. Boli neistí. Nakoniec všetci zdvihli ruku.

Sakra, pomyslel som si. Zvesil som plecica a zafučal.

„Je rozhodnuté," Jožo prišiel k stolu a trepol po ňom papučou namiesto mäa. Bolo na ňom vidieť, že je so svojim víťazstvom nado mnou spokojný.

„Takže rozdelíme si úlohy."

„Ja a Maja chceme strážiť učkin dom," povedala Hana.

„Dobre, Maja, Hana, Magdaléna, Ema, Vanesa, Laura, Adam a Laco budú strážiť učkin dom," povedal to na jeden nádych.

„Ja ukradnem upratovačke kľúče," ponúkla sa Soňa.

„Marko, Majo, Tibor, Juraj, Ján, Jakub, Alex zabavia upratovačku," pokračoval som, „a ty Jožo sa..."

„Ja budem riadiť operáciu," Jožo mi na ústa priložil prst aby ma utíšil. Bolo to otravné a neznášal som, keď to robil.

Pichol mi prstom do hrude. „Ty sa vlámeš do kabinetu."

Samozrejme, že som nechcel robiť najnebezpečnejšiu úlohu, keď som ani nesúhlasil s plánom: „V žiadnom prípade!"

Bolo 15:00, čas začať našu operáciu. Sedel som s Jožom na chlapčenských veckách. Prehlásil, že toto bude jeho riadiaca miestnosť. Celá trieda ma cez deň presviedčala, aby som sa na túto vlamačku podujal. Najviac ma presvedčilo, keď sa ma Alex spýtal, či som srab. Samozrejme, že nie som, a to dokazovalo to, že som bol stále v škole a nezdupkal domov. Pred operáciou za mnou pribehol Tibor a niečo mi pošepkal do ucha. Prikývol som. Potom vybehol z veciek za svojou skupinkou.

Jožo sa snažil pripojiť s notebookom na školské kamery. Za pár minút sa mu to aj podarilo. Ostal som stáť v nemom úžase. Pripadalo mi to, ako keby sme sa snažili vykradnúť banku a nie hlúpy kabinet.

„Nevedel som, že si taký hacker," povedal som obdivne.

Videli sme všetky priestory školy(okrem veciek samozrejme), skupinku č. 1 a skupinku č. 2.

Podal mi jednu malú hračkársku vysielacčku. Jednu mal aj on, Soňa, skupinka č.1 a skupinka č. 2. Všetky vysielacčky boli prepojené. Na kamerách sme videli ako učiteľka vychádza z kabinetu.

„Tu alfa. Straka práve odlieta zo svojho hniezda. Prepínam," povedal Jožo do vysielacčky.

„Čo?" z vysielacčky sa ozval nechápavý hlas. Patril Hane.

„Chce tým povedať, že učiteľka mieri domov. Povedzte keď bude doma," objasnil som.

Jožo sa na mäa sprisahanecky pozrel, „Musíš hovoriť v šifrách."

Vzdychol som a obrátil sa k nemu. „Je to zbytočné," zagúľal som očami.

„Čo keď je niekto na tej istej frekvencii a počúva nás?" Jožo sa zatváril paranoidne.

„Musíš myslieť na úspech tejto operácie."

„Keď sa chcete hádať, aspoň vypnite vysielacčku," povedala Soňa otrávene. Krčila sa za schodmi a sledovala upratovačku, našu starú známú ježibabu, ktorá práve doupratovala učkin kabinet a vychádzala z neho.

„Tu krásne dámy a smradľaví chalani. Straka dorazila do cieľa," ozval sa z vysielacky Magdalénin hlas.

„Prečo ste vy krásne dámy a my smradľaví chalani? Chceme inú prezývku," povedal pobúrene Laco.

„Počúvajte, prezývky sú jedno," prevrátil som očami.

„Môžem ísť?" spýtala sa Soňa. Jožo sa pozrel na kamery. Upratovačka stála na chodbe a žmýkala handru.

„Počkaj...," urobil dramatickú pauzu, „Operácia vkraďnúť sa do kabinetu, vylepšiť si známky, nemať problém, a tiež vymyslieť kratší názov pre túto operáciu je zahájená.

TERAZ!" Soňa prekrútila oči nad Jožovým vystúpením a vykročila k upratovačke.

„Dobré popoludnie," povedala, „dnes máme, ale krásne počasie. Nemyslíte?" To bolo také neprirodzené. Soňa nechala zapnutú vysielacku, aby sme počuli každé slovo.

Upratovačka- nepríjemná ženská - mala na opasku priviazané kľúče.

„Prac sa z cesty ryšavka. Nevidíš, že pracujem?" zavrčala upratovačka. Zamkla kabinet a išla na druhú stranu školy.

„Silní chlapi, choďte pomôcť Líške," prikázal Jožo a mňa vtedy napadlo, že kto pomôže potom mne.

„Líška? To fakt?" šepala Soňa a nasadila milí úsmev slušného dievčatka.

„No oni môžu byť silní chlapi a my musíme byť smradľaví chalani," nahneval sa Adam.

„Pst, už som povedal, že na prezývkach nezáleží," snažil som sa odvrátiť hádku.

„Dobrý deň, teta," povedali silní chalani, teda skupina č. 2.

„Bože dobrý, vás je viac. Nemali by ste byť už doma?" upratovačka si vzdychla a zalomila rukami. So zdvihnutým obočím sledovala spolužiakov. Určite jej to prišlo podozrivé. Našťastie to Tibor zachránil.

„Máme vám pomôcť," usmial sa Tibor. Upratovačka sa zamračila a niečo si zašomrala popod nos.

Na chvíľu som sa zľakol, že nás preukla. Nakoniec strčila Majovi do ruky metlu. Upratovačka sa otočila a v tej chvíli Soňa nenápadne strhla upratovačke kľúče z opaska. Skupina č. 2 sa pobrala aj s upratovačkou upratovať. Soňa nadšene zamávala kľúčmi do kamery.

„Tak a teraz ty," súrila ma Jožo a dal mi svoje vlastnoručne vyrobené bielidlo. Dúfal som, že bude fungovať. Bežal som za Soňou ku kabinetu.

Podala mi do rúk kľúče: „Veľa šťastia, Lúpežník."

Ofrflal som jej poznámku. Snažil som sa nájsť správny kľúč od kabinetu, keďže na tom zväzku ich bolo asi milión. Ruky sa mi triasli, preto sa kľúče zle zastrkali do kľúčovej dierky. Konečne sa mi podarilo otvoriť kabinet. Vošiel som do vnútra. Bolo to tam také... odporné. Všetko malo rúžovú farbu. Bolo mi z toho zle.

„Tu alfa, volá Lúpežníka," povedal Jožo do vysielacky.

„Som tu a nie som lúpežník," odpovedal som podráždene.

„To je jedno. Nájdi triednu knihu!" rozkázal Jožo. Poprezeral som skrinky a šuplíky.

„Po našej triednej knihe ani stopy," povedal som do vysielacky.

Začala ma chytať panika, ale snažil som sa to nedať najavo.

„A pozrel si sa všade?" spýtal sa naliehavo.

„Hej... vlastne nie, je tu ešte jeden šuplík... ach sakra.“

„Čo?“ spýtala sa Soňa cez vysielacčku.

„Je zamknutý,“ snažil som sa ho otvoriť. Silno som ťahal ale nešlo to.

„Skús nájsť kľúč na tom zväzku. Možno nejaký bude pasovať,“ povedal Jožo.

Skúšal som všetky kľúče jeden po druhom. Srdce mi prudko bilo.

„Alfa, máme problém!“ ozvala sa z vysielacčky skupina č. 1.

„Aký problém?“ spýtal sa Jožo. Už som vedel, že je zle.

„Ide učka,“ Timei sa triasol hlas.

„Tomáš, musíš vrátiť upratovačke kľúče a zdrhnúť,“ povedal Jožo.

„Počuj, som si istý, že triedna kniha je v šuplíku, len keby som sa tam dostal,“ snažil som sa šuplík vyrvať.

„Kašli na to a zdrhaj!“ prikázala Soňa. Jej hlas znel, akoby sa o mňa bála.

„Má pravdu, vzdaj to a uteč,“ súril ma Jožo.

Nemohol som to vzdať, keď už som tu bol.

No tak, s čím by sa dal otvoriť šuplík? Všimol som si kancelársku sponku na učkinom stole.

No jasné, síce som to nikdy nerobil, ale... Po minúte mi došlo, že sponky sú na nič a že ňou zámku len tak neotvorím.

„Je pri kabinete!“ v Jožovom hlase bolo počuť paniku.

Poobzeral som sa po kabinete. Hľadal som niečo, čo by mi mohlo pomôcť. Dostal som dobrý nápad, zobral som do ruky inú triednu knihu. Bola podobná našej. Skryl som sa pod stôl. Zrazu sa otvorili dvere a bolo počuť klopkanie opätkov na podlahe. *Je tu.* Učka zašmátrala v kabelke. Niečo hľadala.

„Tu si,“ povedala a vytiahla z kabelky malý kovový kľúčik, otvorila s ním šuplík. Na chvíľu som sa zľakol, že ma videla.

„Teraz,“ pošepkal som do vysielacčky.

Tibor v tom momente začal z vonku hádzať do okna kamienky. Učiteľka sa strhla a položila knihu na stôl.

Podišla k oknu a zakričala z neho: „Kto to tu hádže?!“

Rýchlo som vymenil triedne knihy a zaliezol späť pod stôl. Učka vzala vymenenú triednu knihu a odišla.

V pokoji som vymazal známky a ušiel cez okno. Telom mi stále prúdil adrenalín. Nebiť Tiborovho záložného plánu, učiteľka by ma asi našla.

Tľapol som si s Tiborom a s úľavou som vzal vysielacčku: „Alfa, operácia: známky sa podarila a vymyslel som kratší názov.“

„Dúfam, že sa vám páči v 6. ročníku, lebo tu ostanete,“ s úsmevom ráno napochodovala učka do triedy.

„To vás naučí mi odvrá... Čo?“ Hneď ako otvorila triednu knihu, zarazila sa. Vstala od stola a vyšla z triedy. O chvíľu sa vrátila s pravou triednou knihou a riaditeľom.

„Určite si tie známky vymazali,“ povedala nahnevane učka.

„Prepáčte, pani učiteľka, nevidím tu nič, čo by dokazovalo, že tu bolo niečo napísané,“

riadiateľ pokrútil hlavou. Len si to predstavte, táto scéna by bola skvelá reklama na Jožove bielidlo.

„Veď vám hovorím, že si ich vymazali. Nechajte ich prepadnúť!“ pokračovala učka.

„Nemôžem ich nechať prepadnúť, lebo nič neurobili,“ povedal riadiateľ a pozrel na učku *ako na šialenú*, „musím ísť mám povinnosti.“

Ja myslím, že jeho jediné povinnosti sú sedieť na stoličke a vyzerat' dôležito.

Odišiel a nechal učku tak. Keď pomyslím na to, že sa strápnila pred riadiateľom, tak ma to hreje pri srdiečku.

Zhlboka sa nadýchla a otočila sa k nám: „Neviem ako, neviem kedy, ale viem, že ste to boli vy!“

Očami prebehla triedu: „A preto vám všetkým sľubujem, že vaše výtržnosti odhalím, aj keby som sa s tým mala moriť zvyšok života!!!“

Jej pohľad sa zastavil na mne. Následne si sadla za katedru a zvyšok hodiny sme sa rozprávali.

Táto učkina vyhrážka nás ani trochu neznepokojila, ale vedeli sme, že nás čaká ešte veľa podobných čertovín.

Mám rád našu triedu, lebo je jedinečná a je v nej vždy zábava.